

1. SZÁM.

na keveset
l is sokat

üdvözölve,
sója
Marianne.

JA.

alamint a
tár nyáron
ék; de az
Ha a »Kis
ól, akkor a
lett volna
ujabb dísz
szamóczát
n ne feledd
várlak. —
elenni. Ki
e, jegyzője
testvérek.
elő a »K.
bácsi szin-
adásában s
edéssel. —
-ba, ha tud
egy csomó-
bizonyítás,
a gyermek
névét. —
található
m Gizellát.

ek rongyos
levelező la-
e nem ve-
F. b.

kó, Rusz-
ak javára :
Alice 50
ma, Sári és
czer Stefá-

mutatva a

gyes ada-
bácsi.

aeum-épület
esten.

AZ OPOSSUM. (Lásd a 29. lapon.)

XXXIII. kötet, 2. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. július 10-én.

A GARABONCZÁS NÖVENDÉKEK.

— Elbeszélés több képpel. —

(Folytatás.)

OVÁBB gázoltak, hol egészen csekély, hol kissé mélyebb vízben, de minél tovább folytatták a vízi sétát, annál nehezebbé vált. A patakocska lassu és mély folyásu lett, már térdig jártak a vízben, sőt ruhájuk is bele ért. Sok helyen vízi növények lepték el a patakot és egész munkába került, míg keresztül bírtak hatolni. Dini és Aranka azonban vigan jártak elől, míg Czilike és Rudika mindinkább elvesztették a kedvöket. Czilike végre megszólalt:

— Dini... már talán elég volt... én fázni kezdek.

— No persze! Nyár közepén fázni! Csak jöjj tovább.

Czilike engedelmeskedett és tovább paeszkoltak a vízben, hol bokáig, hol térdig, roppant jó kedvvel. Már legalább Dini és Aranka alig férték a bőrükbe; még a kis Rudinak is tetszett a multság, mert ő, ha épen kissé mélyebb helyre jutottak, mindjárt fölkapaszkodott a Dini hátára, az pedig már csak pompás dolog így nyargalászni a vízben.

Csak Czilike nem nevetett és nem is igen titkolta, hogy neki nem tetszik a multság. Mert csakugyan megelégtelte a hideg vizet, kivált mikor már jó ideje nem is sütött a nap többé, hanem egészen elborult az ég és gyanus szellő kezdett lengedezni. Czilike igazán fázott és újra kezdte a panaszt.

— Dini, én nagyon fázom... de nagyon... Nem mehetnék ki a partra?

— Nem szabad. Most vízi uton vagyunk, vízben kell maradnunk.

— De nézd csak, nagyon borul... mindjárt esni fog...

— Sebaj, akkor felül is vizesek leszünk.

— No, márt azt nem szeretném, szólt közbe Aranka. Tönkre megy a kalapom, az a lusta Laura pedig nem igazítja meg.

— Az igaz. Akkor hát induljunk haza felé.

Czilike gyorsan a part felé iramodott, de Dini megfogta.

— Ohó! Vízi uton jöttünk, vízi uton térünk vissza.

— De rövidebb ut a szárazon.

— Most nincs más utunk, mint vízi ut. Ha a vezér azt mondja, hogy nincs más ut, a katonának nem szabad okoskodni.

— De mi nem vagyunk katonák!

— Igenis, most az én katonáim vagyok, én vagyok a vezér és arra kell menetek, a merre én parancsolom. A ki nem engedelmeskedik, azt rögtön a víz alá meritem egészen.

Erre a kedves biztatásra senki sem mert felelni és tovább gázoltak a vízben, még pedig most már oly szaporán, a mint csak bírtak. Mert az égen egyre sötétebb felhők tornyosultak, villámok kezdtek cikázni és dörgve-morogva szólalt meg mind sűrűbben az égzengés. Nem telt bele sok idő, megeredt az eső, melyből mihamar szakadó zápor lett. Már ez sok volt a vitéz vezérnek is és gyorsan kiugrott a partra.

— Most már mehetünk haza! kiáltá.

Nem tölthették az időt azzal, hogy felölték cipőiket, hanem azon módon siettek haza, futva a mennyire csak bírtak. Szerencsére a ház nem volt nagyon messze és átázva ugyan, de minden különösebb szerencsétlenség nélkül értek haza. Egyenest a konyhába szaladtak, hogy megszáriítsák nedves ruháikat. A szakácsné nagyot nézett, a mint mezitláb, elázva jelentek meg előtte.

— Uram Teremtőm! Mit csináltak már megint! kiáltá a megrémült Juczi. No hiszen, lesz megint dolog, míg rendbe szedem. Hol jártak?

Dini épen felelni akart, mikor fölnyílt az ajtó és Laura pillantott be. Persze ő is elszörnyűködött (Lásd a képet a 20. lapon.) a gyerekek siralmas állapotán.

— Már ez csakugyan borzasztó! szólt haragosan. Igaza volt apácskának, nagyon jó lesz, ha valami szigorú nevelőnőt kaptok.

— Nevelőnőt? Még csak az kellene! pattant fel Dini.

— Már pedig megkapjátok. Holnap itt lesz, annyit mondhatok.

— Mondani mondhatod, csak hogy én nem hiszem.

— Annál kellemesebb meglepetésed lesz, ha majd betoppan egy pápaszemes öreg, mérges asszonyosság és ránczba szed. Az pedig úgy lesz, mert apa már mondta nekem. Holnap jön.

— Csak tessék, hadd jöjjön, szólt Dini daczosan. Velem ugyan nem fog boldogulni.

— De még velem sem, tévé hozzá Aranka. Majd kifogunk mi rajta, ugye Dini?

— Az már a ti dolgotok, szólt Laura, és vállát vonogatva távozott.

Ez a hír azonban mégis gondolkodóba ejtette a fiatal népséget. A mint magukra maradtak, kissé zavartan néztek össze.

— Szeretném tudni, igazat beszélt-e Laura, vagy csak ránk akart ijeszteni? szólalt meg Aranka. Ha igen...akkor ez borzasztó.

— Nem kell megijedni, biztatá Dini vitézül. Ha igaz is, fogadom, nem marad az a nevelőnő itt egy hétig sem.

— Miért nem?

— Majd meglátod. Olyanokat teszünk vele, hogy kifut a világból is. Sőt hintünk a kávéjába... tüket szurunk az ágyába, eldugjuk a cipőjét, egeret csempészünk a szobába, mi pedig korán reggel kísétálunk az erdőbe, aztán tessék neki utánunk jönni és leczkét adni egy mér-földnyire a háztól.

— Nagyon jó lesz. Csak sikerüljön.

— Már hogy ne sikerülne? Amibe én belefogok, annak sikerülni kell. Az kellene csak nekem, hogy efféle nevelőnő parancsolgassa, mit tegyek. Abból ugyan semmi sem lesz.

— Ugy van, semmi sem lesz belőle. Hát neked mi a bajod, Czilike, hogy olyan savanyu képet csinálsz? Annyira megijedtél attól a nevelőnőtől?

— Dehogy...csak fázom...nagyon fázom.

Ezt könnyen el lehetett hinni, mert a szegény kis leánynak a fogai vaczogtak.

— Na, te ugyan gyönyörű vitéz vagy, szólt Dini megvetőleg. De ha már így van,

jó lesz levetned a nedves ruháidat. Kérd meg Laurát, adjon rád más ruhát.

Laura épen valami érdekes könyvet olvasott és ugyancsak boszankodott, hogy zavarják. De már csak letette a könyvet

és gondoskodni akart a kicsikéről. Czilike pedig, a mint levetette a nedves ruhát, bágyadtan mondá:

— Jobb szeretnék lefeküdni... nagyon fájom...

...ELSZÖRNYŰKÖDÖTT. (Lásd a 19. lapon.)

— Jól van hát, feküdjél le... hiszen szinte kék vagy. Meg sem foghatom, hogy egy kis esőtől hogy lehet így megijedni.

Azt nem is gyanítá Laura, hogy Czilike az eső előtt már órákig gázolt a hideg pataokban. No de az ágyban majd megmelegszik és Laura nagyon meg volt elégedve magával, hogy oly kitünően gondoskodott hugoeskájáról.

Másnap reggel Laura szokás szerint megint későn ébredt s mikor az ebédlőbe ért, az asztalon egy felbontott levelet talált, melyet bizonyosan az apa felejtett ott, mert neki volt czimezve. Laura tudta ugyan, hogy nem illik a másnak irt levelet elolvasni; de hát itt most nem látja senki... mért ne olvasná el. És ezt olvasta belőle:

»Kedves Dallos ur! Fialat barátnóm nagyon ohajtja, hogy mielőbb elfoglalja állását az ön házában. De a testvérbátyja hirtelen elutazása nagyon elszomorította s én rábirtam, hogy maradjon még egy napig nálam, a míg egy kicsit legyőzi a bánkódását. Hanem holnap már bizonyosan ott lesz önöknél. Remélem, hogy mint fiatal leány, Laurában jó barátnőre fog találni.«

Ennek a levélnek Laura nagyon megörült.

— Tehát fiatal ez a nevelőnő! Így már jó lesz, legalább hozzám való, lesz kivel mulatnom egy kicsit. Csak azt szeretném tudni, vidám és jó kedvű szokott-e lenni? Remélem, hogy az lesz.

Épen akkor rontott be Dini.

— Mondd csak Laura, mikor érkezik meg az a szörnyeteg, az a boszorkány, az a nevelőnő? Mára mondtad.

— Az a nevelőnő nem szörnyeteg és nem boszorkány, hanem kedves, fiatal leány és nem szabad róla ilyen hangon beszélned.

— Micsoda, hiszen tegnap azt mondtad, hogy valami mérges öreg asszonyság.

— De nem az, ha mondom. Én azt akarom, hogy szépen és jól fogadjátok, nem mint afféle vásott Rontó Palik és Roszcsont Laczik. Remélem, hogy illedelmesek lesztek, mint derék uri gyermekekhez illik.

Laura nagyon meg volt magával elégedve, hogy ilyen nagyszerű tanítást adott Dininek. Hogy követi-e vagy sem, már arra nem gondolt, mert az már sok lett volna a fáradságból és akkor szemmel is kellett volna tartani a fiatal népséget.

Dini azonban már ennyivel is nagyon elégedetlen volt. Sietett a nagy ujsággal Arankához.

— Képzeld ezt a bolondos Laurát! Most meg már azt mondja, hogy illedelmesek legyünk azzal a nevelőnővel.

— No még csak az kellene! pattant föl a szilaj leány.

— Tudod... hát az ugy van... hogy van valami a dologban... Ha az a nevelőnő csakugyan valami nyájas, kedves teremtés, hát akkor bajos vele nagyon vastagon tréfálni. Hanem hogy nekem lezket adjon, parancsoljon — no abból ugyan semmi sem lesz.

— De nem ám!

Mialatt Dallos ur házában ilyen tanakodások folytak, messze a városban egy még fiatal, de Lauránál már valamivel mégis idősebb leány szintén komoly gondolatokba volt merülve. Nem is csoda, mikor egymás után annyi csapás érte. Jó

anyját már több évvel ezelőtt elvesztette s most meghalt édes atyja is. Maradt egy derék testvér bátyja, de ettől is szomorú bucsut kellett vennie, mert bátyja katonatiszt volt és messze földre kellett indulnia harcra, veszedelembé. A magára maradt leány azt sem tudta volna, mihez fogjon, ha egy öreg barátja így nem szól:

— Lásza, kedves Malvinkám, legokosabban tenné, ha valami komoly foglalkozás után látna, hogy ne legyen ideje annyit busulni. Tudom, hogy nincs épen rászorulva, megélhet úgy is, de nem is épen nagyon gazdag és ami jövedelmök van, az nagyon jó volna a bátyjának, mert ott a háborus földön bizony sokra van szüksége.

— Oh, oda is adok neki mindent, kedves bácsikám. De hát én mihez fogjak?

— Mindjárt megmondom. A napokban beszéltem egy régi jó barátommal, Dallos urral, aki panaszkodott, hogy a kis gyermekeivel sehogy sincs jól a dolga, mert a legnagyobb leánya, aki pedig már nagy leány, nem elég komoly és lelkiismeretes, hogy a kicsinyeknek gondjukat viselje. No lássa, kedves Malvinkám, ez éppen magának való. Annyit tanult jó atyja mellett, hogy egész kis tudós. Mindig is úgy hívta, jól emlékszem. Aztán ismerem, hogy gondos, lelkiismeretes, okos: hát így épen arra való volna, hogy az én szegény Dallos barátom anyátlan gyermekeit a gondjába vegye. Nevelőnőt keres, én ajánlanám.

— El is vállalnám. Csak tudnám, hogy jó és kellemes emberek-é, s hogy

meg tudok-é felelni annak, ami ott kötelességem lesz.

— Már hogy valami nagyon kellemesek lennének, azt nem mondhatnám. Dallos barátom igen kitűnő gazda, egész nap a dolga után jár és egyébbel nem igen van ideje törődni. Laura a legnagyobb leány, úgy gondolom, afféle kényeskedő kisasszony, a kicsinyek pedig bizonyosan nagyon el vannak hanyagolva, mert különben az apjuk nem panaszkodott volna.

— Akkor annál inkább van szükségük valakire, aki gondjukat viseli. Jól van, elfogadom, elmegyek. Szegény kicsikék! Képzem, milyen szerencsétlenek! Tudom én azt magamról, mert én is kicsi voltam, mikor elvesztettem jó édes anyámat. Pedig senki és semmi sem pótolhatja a szerető anyát. Hanem én majd megkísértem mégis ezeknél a szegény gyermekeknél. Szeretettel, gyöngédséggel fogom őket a jó utra vezetni, ha talán letévedtek róla.

— Így már jól van, kedves Malvinkám. Látom, hogy az apja leánya, derék, okos és nemes. Még ma rendbe hozom az egészséget.

Rendbe is hozta és Dallos ur házában, mint láttuk, várták is az új lakót, ámbar különbözőképpen várták. Czilike és Rudika, az igazat megvallva, tulajdonképpen semmit sem gondoltak, mert nem igen tudták, miről van szó: Dini és Aranka azonban folyton sugtak, bugtak, hogy mit tegyenek és miképp fogjanak ki azon, aki véget akar vetni az ő eddigi pompás szabad életöknek. Laura csak ilyenformát gondolt:

— Ha ügyes, kellemes és a kedvemben jár, akkor jól meg leszünk egymással. De ha nem olyan, mint én szeretném, akkor feléje sem nézek.

Dallos ur pedig, mikor éppen rá ért, ilyet gondolt:

— Megpróbáljuk, de nem sokat bizom benne. Ugy látom, nagyon rossz indultak ezek az én gyerekeim, nem fog birni velök. De hát próbálja meg. Ha nem boldogul, majd gondolok valami mást.

A következő reggel Laura megint csak elaludta az egész hosszú reggelt. De most az egyszer maga is bosszankodott, mikor sokkal később a többieknél egy maga ott reggelizett az ebédlőben. Mégsem azon bosszankodott, hogy magára maradt, hanem egy levelet olvasott, melyben Milike, a nevelő intézetbeli legjobb barátja, arról értesít, hogy ide érkezett a szomszédba látogatóba és az erdőn, mezőn, földeken át gyalog fog ma reggel átsétálni Laurához, aztán nála marad egy-két napig; azért tehát Laura induljon eléje korán reggel, hogy már az uton találkozzanak és mielőbb lássák egymást.

— Ez pompás! szólta Laura. Menyire örülök Milikének. Csak el ne aludtam volna... ő most már bizonyosan utban van és lesi, mikor lát meg. Mindjárt is indulok. De hova fogom elszállásolni? Az én szobámba nem lehet... ott nagy a rendetlenség, nem is elég kényelmes olyan kényes, gazdag leánynak, mint Milike. A sarokszobába szállásolom, amelyet a nevelőnőnek rendeztünk be... De hát a nevelőnőt hova teszem? Mind-

egy... majd talál helyet valahol a gyermekszobájában. Hanem most kissé csinosabban köll felöltöznöm, hogy Milike ne nézhessen csak úgy félvállról. Mit is vegyek föl?

Ez bizony nem volt könnyű kérdés, mert volt Laurának holmija elég, de semmit sem tartott rendben, minden ruháján, keztyűjén, kalapján volt valami hiba. De végre mégis csak kicsinosította magát valahogy. Nem akart azonban egy-magában utra kelni.

— Aranka, öltözzél fel szaporán és csinosan. Jön Milike... tudod, a kiről beszélttem neked. Elébe megyünk és úgy illik, hogy csinosan találjon. Siess!

— Persze, siess! De mikor az ünneplő ruhámról le van szakadozva a csipke, a napernyőm lyukas, a keztyűmből pedig minden ujjam kibuvik!

— Oh te rendetlen gyerek! Hát így kell a holmidat tartanod?

— Az ám, most beszélsz! Hát nem kértelek, hogy igazítsd össze... vagy háromszor mutattam, de nem törődöttél velem, hát én sem bánom.

(Folytatása következik.)

REJTETT SZÓ.

— Három tagu. —

*Első tagom az érzeknek egyike,
S a leghasznosb. Bizonyítja az eke.
Másodikom varga-szerszám. (Nem musta.)
S kikeletkor a folyam is mutatja.
Harmadikom ha az égen megjelen:
A szemhatár fényre derül hirtelen.
Az egészem ünnep, s kegyességre int;
Egy hét multán — mondd ki hát! — itt van
megint.*

A KIS MAMA.

— Beszélyke három képpel. —

AI NAPIG sem szereti Anikó, ha emlegetik, hogy is volt az, mikor ő volt a kis mama. De nem szereti Elemérke sem, és én egy csöppet sem csodálkozom egyikükön sem.

Szép nyári nap volt, mikor a kocsí előállt a tornác ajtaja elé. Az apa és a mama utra készen álltak az ajtóban s ott

álltak a gyermekek is. Elek és Anikó, a nagyok, illedelmessen bucsuztak; de a kicsike Elemér, mi tagadás benne, keservesen elpityeredett, mikor látta, hogy biz' az nem tréfa, a mama csakugyan elutazik és őt nem viszi magával.

— Ne sirj no, kedves fiacskám, csitítá a mama. Hiszen csak három napig leszek oda. Jól viseld magadat és engedelmeskedjél Anikónak. Ő lesz a kis mama, gondodat fogja viselni, egészen úgy mint én. Ugy-e Anikó?

... MONDD, MIT CSINÁLJAK. (Lásd a 26. lapon.)

— Hogy ne, kedves mama! Nyugodt lehetsz.

— Bizom is benned, elég nagy leány vagy hozzá. Ne engedd, hogy Elemérke valami bajba keveredjék holmi okatlan játékkal... te pedig, fiacskám, mindig azt kövessed, amit nénikéd mond. Aztán Elek is, ha a lezskéje engedi, szintén ügyeljen egy kicsit.

Mindnyájan a legjobbat ígérték és a szülők egészen nyugodtan utaztak el,

hogy egy távolabb lakó rokonukat meglátogassák. A gyermekek addig néztek a kocsí után, míg csak el nem tűnt. Ekkor a mindig vidám Elek tréfálkozva mondá Anikónak.:

— Most már aztán eszén járjon, kedves kis mama. Nem szabad ám örökké csak a tükör előtt álldogálni vagy az érdekes históriás könyvet olvasgatni, hanem talpon kell lenni és utána nézni, hogy minden rendben legyen.

— Köszönöm a jó tanácsot, de nincs rá szükségem. Azt fogom tenni, amit jónak látok és ami nekem tetszik.

— Persze, persze, az ilyen kis mama roppant bölcs és hatalmas személy, magamforma szegény diák szóba sem állhat vele. Megengeded ugy-e, hogy a szobába menjek?

— Bizony okosabban tennéd, ha kint maradnál, mert odabent, tudom megint csak bosszantgatni fogsz.

— Én itt kint maradok, szolt a kis Elemér. Meg fogom ölni azokat a csunya méheket, hogy egy se legyen, mikor a mama hazajön.

— Mit akarsz tenni? Méheket ölni?

— Azt! . . . tegnap a mama nagyon megijedt és haragudott, mert egy gonosz méh üldözte. Most botot veszek és agyonütöm.

— Azt ne próbáld tenni, parancsolá Anikó.

— Már azt magam sem tanácsolom, kis öcsém. szolt közbe Elek. Tudod, a méh veszedel-

mes jószág, ha te bántod, ő is bánt.

— Oh, engem nem bántthat, mert én nagy vagyok, a méh pedig kicsi.

— Ha kicsi is, de veszedelmes. Tudod, azt mondja, hogy:

Kicsike méh vagyok én,
De azért nem félek én,
A ki bánt azt megszurkálom.
Megsiratja a halálom.

— No persze! A méh nem mondja azt, a méh nem tud beszélni, tudom én azt! csökönyösködék a kis fiu.

Anikó szörnyen komoly szigorúsággal szolt ismét:

— Akár tud, akár nem tud, nem szabad méheket kergetned. Elemér, most azt kell tenned, amit én mondom, mert én vagyok a kis mama.

Ezzel ő is befelé indult. De a kis fiucska sehogysem volt megelégedve

— Oh, de hát mit csináljak!

— Semmit, felelé Anikó szigoruan s Elek után befelé indult.

— No hallod, az nem épen nagyon bölcsen volt mondva, hogy »semmit«, szolt Elek. Az a »semmi« azt jelenti, hogy Elemérke valami oktalanságba fog bele. Jobb volna, ha va-

lami okosat mondanál neki.

— Nem a te gondod, azért hát csak bízd reám és láss a magad dolga után; felelé Anikó boszusan.

— Azt meg is teszem, mert még

... ÁGASKODVA... (Lásd a 28. l.)

nem tanultam meg a latin leczkémét. Kár, hogy ezt el nem végezheted helyettem, én szívesen volnék helyetted kis mama. Az könnyebb, mint a latin nyelvtan.

Elek nevetve ment a szobába és mihamar mélyen elmerült a tanulásba, mert szorgalmas és jó diák volt. Csakhamar bejött Anikó is és szintén leült az asztalhoz, hogy egy megkezdett igen érdekes történetet tovább olvasson. De alig telt bele néhány perc, már ott volt a kis Elemérke is és újra kérdé:

— Anikó, mondd, mit csináljak? (Lásd a képet a 24. lapon.)

— Ugyan hagyj békében olvasnom. Van elég játékom, vedd elő valamelyiket. A fűcska elégedetlenül távozott.

— Az igazi mama mindig megmondta, mit csináljak... Most nem tudom... legalább azt engedte volna meg, hogy azokat a gonosz méheket agyonüsse, a kik a mamát bántják... de meg is teszem... ha nem mondja, mit csináljak, azt teszem, amit akarok.

És mint afféle megátalkodott makkacs kis vitéz, csakugyan hozzá fogott a veszedelmes játékhoz. Elővett egy nagy botot és a kertben körül szaladgálva, kereste a zümmögő méheket. Talált is eleget és megkezdte a vadászatot. Vitézi szándéka nem igen akart ugyan sikerülni, mert azok a furfangos méhek nem vártak meg, hogy bottal üsse őket agyon. Hara-gosan röppentek el, egyik pedig végre nagyon megharagudott az üldözés miatt. Boszut akart állani és mikor az oktondi kis fiu nem is gondolta, a megkergetett méh hirtelen neki röppent és az orra hegyébe szúrta bele a fullánkját.

Rettentő sivalkodás hallatszott be a szobába, úgy hogy Elek fölriadt a tanulásból.

— Ohó, valami baj van. Mintha Elemérke sikoltana.

— Bizonyosan valami oktalanságot követett el a nyughatatlan kis jószág, szólt Anikó.

Fölugrott és kiszaladt. Mire oda ért Elemérhez, már nagy daganat ékeskedett a kis fiu orrán.

— Oh, az a gonosz, csuf méh tette! zokogá.

— No lásd, vitéz méh vadász, ugy-e megmondtam? szólt Elek. Most csak jöjj be szaporán, a Lidi szakácsné érti az efféle bajokat, majd segít az orrodon.

A Lidi szakácsné azonban ugyan-csak megijedt.

— Uram Teremtőm! Hiszen ez veszedelmes is lehet! Mért nem vigyáz rá a kisasszony? Azt mondta a mama, hogy majd a kisasszony fog rá ügyelni...

— No, hiszen nem lehetek mindig a sarkában!

A jó öreg eszléd szerencsére csakugyan tudott segíteni. A kis fűcska lecsöndesedett és a kellemetlen kalandból nem maradt más hátra, mint hogy az orra még jó ideig meg volt dagadva. Ebbe azonban lassacskán belenyugodott.

Elek megint folytatta tanulását, Anikó pedig visszatért az érdekes könyvhöz, melyet most már végig akart olvasni. Igen ám, ha az a nyughatatlan Elemérke megint ott nem termett volna.

— Anikó, jöjj velem játszani.

— No persze! Nagyon meleg van, most legjobb itt a hűvös szobában.

— Oh, de itt nagyon unalmas! És ott kint a fák alatt nem süt a nap.

— Hát hívd magaddal a Punit és szaladgáljatok.

— Hívtam már, de nem akar jönni. Olyan lusta kis kutya.

— Akkor hát játszál magad.

— Igen, de a mama mindig megmondta, mit játszom. Oh! Sokáig oda lesz még a mama?

— Sokáig? Te kis oktondi, hiszen csak ma ment el. Majd három nap múlva itthon lesz.

— Az nagyon sok, ugy-e? Az több mint tegnap, ugy-e?

— Persze hogy több. Az anyyi, mint tegnap, meg ma és holnap.

— És holnap már itthon lesz, ugy-e?

— Dehogyan lesz!

— Oh! Hát mikor?

— Holnapután, te kis buksi. Most pedig menj szépen játszani és ne zavarj mindig az olvasásban.

A kis fiu elment, de nagyon nem volt megelégedve a dolgok sorával. Tünnödve állt meg az ajtóban.

— Jaj de kár, hogy az a három nap olyan sok! Talán soha sem is lesz vége. Mit csináljak addig? A méheket nem bántom... azok nagyon gorombák, pedig szerettem volna kipusztítani őket; akkor látta volna a mama, hogy gondoltam rá... De tudom én már, mit csinállok... majd megdicsér a mama... szedek a kertben virágot, azt a mama nagyon szereti.

Ki is ment a kertbe és gyűjtött nagy bokrétát. Ez nem volt olyan veszedelmes mulatság, mint a méh vadászat, a virágok nem csiptek, nem szurtak s Elemérke

akkora bokrétát szedett össze, hogy alig fért a két kis markába. De most már mit csináljon vele?

— Tudom már! A mama mindig a virágtartóba teszi. Oda teszem.

Roppantul megtetszett ez a gondolat a kis fiúnak. Látta ő, hogy tölt a mama vizet a virágtartóba, hogy teszi bele a virágot. Két-három napig is eláll ilyen módon. Majd fog büszkélkedhetni, ha a mama látja, mit készített a számára.

Hanem egy kis hiba volt a dologban. A mint a szobába ért, látta, hogy a virágtartó nagyon magasan van fönt a polcon.

— No, nem baj, majd leveszi Anikó.

Letette a virágot az asztalra és szaladt a harmadik szobába.

— Anikó, jöjj csak és vedd le nekem a virágtartót. Kérlek!

— Ugyan már mire való volna neked a virágtartó? Menj, ne zavarj minduntalan.

— De nekem kell a virágtartó... virágot akarok bele tenni.

— Semmi szükség rá. Hagyj már olvasnom.

— Jól van, ha nem akarod levenni, hát leveszem magam.

— Bánom is én, vedd le.

Elek boszusan pillantott fel, hogy zavarják a tanulásban. Ugy félfüllel hallotta, hogy mit beszéltek, de nem szólt bele. Meg is bánta.

A kis fiu durczásan tért vissza a harmadik szobába. Most már csak azért sem akart lemondani a tervéről. Töprengedett, mikép érhetné el a virágtartót.

— Tudom már! Erre a magas székre állok, akkor elérem.

Oda vonszolta a széket, mely hosszu lábu, magas gyermekszék volt. Egy másik székről fölkapaszkodott rá. — hajh! de még így is kurta volt a legényke. Ágaskodva elért ugyan a virágtartó aljáig (Lásd a képet a 25. lapon.), de megfogni nem tudta.

— Még jobban kell fölágaskodnom... aztán két kézzel fogom meg az alját... úgy leemelhetem.

Ezt próbálgatta tehát. Kétszer-háromszor hiába tette, de végre fölugorva egy kicsit, két kezébe kapta a virágtartót. Csak hogy a mint a szokkenésből lába visszaért a székre, ez megbillent és a kis fiuval együtt hátra dőlt. A drága porcelán edény száz darabra törve hullt a földre,

Elemérke pedig rémülten sikoltott, nagyot zuhant és — mozdulatlan maradt ott a földön.

Az ijesztő sikoltásra Anikó és Elek fölugrottak és ott termettek a baj helyén. Beszaladt az öreg cseléd is. Nem kellett hozzá magyarázat, mindjárt tudhatták, mi történt. A kis fiu eszméletlenül, halál-sápadtan hevert a földön, szinte azt lehetett hinni, hogy meghalt.

— Oh kisasszony, hát így viseli

gondját a kis fiunak! szólt haragosan az öreg cseléd. Ugyan volt kire bizni.

Anikó hol elsápadt, hol elvörösödött és nagy ijedtében. zavarában azt sem tudta, mihez fogjon. De nem is kellett neki semmit tenni. A hü, öreg cseléd közel sem eresztette többé, hanem maga végzett mindent, borogatta, élesztgette a kis fiut és egy lovas embert küldött rögtön orvosért, egy másikat pedig a szülők után, hogy rögtön térjenek haza.

Estére már a mama is, az orvos is ott voltak a kis beteg ágyánál. Az orvos nagyon komoly képet csinált és kijelenté, hogy a baj veszedelmes, a kis fiu agyrázkódást szenvedett. Ha kilábol, jó szerencse lesz.

Hosszu ideig tartott, de a kis

fiu végre kiépült a bajból. És ez idő alatt volt még valaki a házban, aki talán még a betegnél is többet szenvedett — s ez Anikó volt. Nem dorgálta, nem büntette senki, de ő maga legjobban érezte, milyen hibás volt. Sirva fogadta a mamának, hogy ezentul, ha komoly dolgot vállal magára, nem fogja önző gondatlanságából elhanyagolni, hanem teljesíti kötelességét.

Remélem, meg is teszi. És aki hallotta történetét, okulni fog belőle.

...NAGYOT ZUHANT.

TILTOTT GYÜMÖLCS.

ASSZONYNÉNI szép kertjében
Bőség van a cseresznyében.
Azt a nagy fát szedjük meg,
A gyümölcsöt egyjük meg!

Addig másztunk, akaszzkodtunk,
A míg ide kapaszkodtunk;
Fent vagyunk már, semmi gát.
Szedjük meg a teli fát!

Meg is szedtük, el is laktunk.
Bendőt, zsebet tele raktunk.
A bendőke nehéz lett...
Csitt!... hallok lépéseket...

Fölkerülni s ülni a fán,
Jaj gyerekek!... még ez hagyján!
De hogy érünk ismét le
A kerüti fal tövébe?

Tele nemesak a begyünk lett —
Tereh nyomja a lelkünket.
Nagy köztünk a szuszogás...
Nagyobb lesz a zokogás.

Jó néni az asszonynéni,
Szépen, szépen fogjuk kérni
Nézze el a csimüinket —
Isten meg a bününket!

AZ OPOSSUM.

(Képpel a czimlapon.)

EMBER, állat, madár, bogár általában
ugy tartja jónak, hogy a szép, világos
napfényen jár dolgai után, mikor pedig
leszáll az éj homálya, akkor nyugalomra
tér, a ki egész nap fáradott. Ez rendjén is
van így, nemde?

Hanem azért vannak, a kik a sötét
éjben szeretnek bujkálni. Vannak ilyen
állatok is, még pedig mindenféle fajtából:
négylábuak, szárnyasok, bogarak. Néme-
lyik közülök gonosz szándékkal kalandoz
éjente. Róka, görény ilyenkor tör be a
baromfi-udvarba prédáért: más éjjeli állat
főképp azért bolyg a homályban, mert
ilyenkor lát jobban, például a denevér,
bagoly, aztán sokféle éji: bogár, pillangó,
mely mind ilyenkor keresi élelmét, reggel
felé pedig elrejtőzik és csöndesen átalusz-
sza a napot.

Ilyen éjjeli állatka az is, melyet ott
a czimképen látunk, az opossum. Messze
tőlünk a meleg éghajlat alatt él csöndes,
félreeső erdőkben. Az a ritka sajátsága
van, hogy nemesak a földön tud jól
mozogni, hanem olyan ügyesen mászik a
fákon, mint a mókus. Ebben még a rend-
kívül hosszú hajlékony farka is segítsé-
gére van. Ha lesbe áll a fán s készen akar
lenni arra, hogy lábaival megragadja kiszé-
melt zsákmányát, csöppet sem kell attól
félnie, hogy majd talán lebukik a fáról.
Mert hosszú farkát körül göngyöli egy
ágra s úgy függr ajta lefelé, mintha kötéllel
oda volna erősítve.

Egyébiránt az opossum nem valami
veszedelmes jószág és ha éhségét lecsilla-
pitotta, szerényen elvonul, az embernek
pedig kitér az utjából, örülve, ha őt nem
bántják.

AZ APA DALA.

Kis Emmike semmit sem gyűlölt annyira, mint mikor a zongorán kellett gyakorlatokat végeznie. Nem mintha nem szeretett volna zongorázni. Nagyon is szeretett és mestere, aki tanította, mindig mondta, hogy tehetsége is van a zenére; de Emmike mindjárt szeretett volna szép darabokat eljátszani, mint testvér nénije Klárika. Hanem a mester nem engedte, örökké csak az unalmas gyakorlatokkal kizozta. Csak billegtette órahosszat azokat a billentyűket, tanulta, hogy a kótán melyik jegy mit jelent, de nem tudott egy árva nótát sem eljátszani.

— Ez nagyon unalmas, szólt egyszer a mesternek. Én ugy akarok játszani, mint Klárika. Apácska mindig megdicséri, mert Klárika eljátsza neki az ő kedves dalát. Én is el akarom játszani.

— Annak még nincs ideje, még nem tud annyit, felelt a mester. Aki szépen felolvasni akar tudni, annak először az abécét kell tudni.

De Emmike nem nyugodott bele és mert a mester nem teljesítette kívánságát, elővette Klárikát. A jószívű testvér engedett és megpróbálta, hogy Emmikét betanítsa arra a szép dalra. S Emmike mihamar azt hitte, hogy már tudja is. A mint tehát egy este az apa ott pihent a pamlagon, a kis leány belefogott és kezdte a szép dalt játszani, várva, hogy az apa megdicséri. De mi történt! Az apa bosszusan fölugrott és így szólt:

— Hagyd abba! Micsoda oktalanság ilyenbe fogni bele! Így elesufítani az én kedves dalomat! Majd kikap a mestered, hogy ilyen esztelenül tanít.

A mester persze semmit sem tudott róla s Emmike elpityeredett, hogy ilyen rosszul sikerült a szép terve. Akkor hát minek is tanul zongorázni? A mester azonban csak mosolygott.

— Az a kérdés, akarja-e az apa dalát oly szépen eljátszani, hogy megdicsérik? Én megtanítom rá.

— Oh, hát hogy ne akarnám! Csak fogjunk mindjárt hozzá.

— Jól van, hát fogjunk hozzá. De akkor ígéremie kell, hogy szorgalmasan tanulja azt, amit én mondok.

Emmike ígérte, de nagyot csalódott. A mester megint csak a régit folytatta. Mindig csak új meg új gyakorlatokat vett elő, a szép nótának pedig hire sem volt. Már talán el is felejtette a mester, mert hónapok multak. Emmike azonban, mivel már egyszer megígérte, hát csak tanult szorgalmasan.

Csak pár nap volt az apa nevenapjáig, mikor egyszer a mester egy kótát tett Emike elé.

— Próbálja csak, el tudná-e ezt játszani.

— Oh, hisz ez nagyon könnyűnek látszik.

Belefogott és egyszerre örvendve kiáltott fel:

— Oh... hisz ez az apa kedvencz dala!

Persze hogy az volt. És ami néhány hónappal ezelőtt nagyon nehéznek látszott, az most egészen könnyű volt. Alig pár-szor játszotta végig, már olyan jól tudta, hogy Klárika sem sokkal jobban. És az apa nevenapján eljátszotta oly szépen, hogy mindenki megdicsérte, de az apa legjobban.

— De hogy van az, hogy most olyan jól el tudod játszani? Mit gondolsz?

Emmike okos kis leány volt és már rég kitalálta.

— Megmagyarázta nekem a jó mester, hogy először az ábécét kell ismerni, olvasni kell tudni, csak azután lehet szépen felolvasni. Nehéz és unalmas az ut sokszor, de végig kell menni annak, a ki ezélhoz akar jutni, és igazán jót, szépét nem tudhat az, ki röstelli a fáradságot, mellyel az ügyességet, ismeretet megszeresheti.

NARANC S A VÁLYUBAN.

A VÁLYUMB A narancsot
Ki tette?

*Amért szagos, meg nem eszem,
Bolond fővel azt hitte?*

*Meg bizony én, ámbár nem is
Tagadom:*

*Korpát, krumplit, kukoriczát
Jobb ízün falogatom.*

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

*A »KIS LAP« XXXII. köt. 24-dik
számában közölt betű-rejtvény megfejtése:*

Alsó-Kubin.

Helyesen fejtették meg: Borsodi Erzsi, Keczer Stefánia, Geduly Vilma, Szapáry Emi, Latkóczy Etelke, Hönig Szidi és Lajos, Goldschmied Malvina, Lang Francisca, Königstein Adél, Veitzendorfer Ilonka, Herskovics Irma, Tarányi Ilona és Ferkó, Redlich Ella és Kohn Aranka, Névy Mariska, Donáth Dezső, Grünhut Jolán és Matild, Kormos Mariska és

Feri, Stein Malvine, Dezsán Péterke, Seregélyesi »Kis Lap«-egyesület, Buzáth Mariska, Thuróczy Mariska, Gerlóczy Gizella, Kűszler Giza.

*

*A »KIS LAP« XXXII. köt. 25-dik
számában közölt betű-rejtvények megfejtése:*

Számtan, énekesnő.

Helyesen fejtették meg: Geduly Vilma, Redlich Ella és Kohn Aranka, Tausig Hugó, Faschó-Moys Marianne, Weisz Béla és Kornél, Pósch Gyula, Ferenczi Károly és Lajos, Uferbach Gizella, Weisz Lujza és Jenő, Bukovszky Margit, Dózsa Aranka és Ödön, Wassermann Gizella, Mariska és Ilonka, Riszdorfer Erzsike, Szapáry Emi, Stein Malvine, Wertheim Gizella és Irén, Schlieszer Fannika, Perl Pál, Vajda Irén, Sarló Elza, Seregélyesi »Kis Lap«-egyesület, Dezsán Péter, Buzáth Mariska, Weisz Imre, Gerlóczy Gizella, Kűszler Giza, Andorka Emma, Keczer Stefánia, Plávészky Margit, Kelemen Blanka (részben), Lászlófalvy E. Margit s Árpád, Tarányi Ilona és Ferkó, Weigl Mariska, Lang Francisca, Donáth Dezső, Morvay Ilona.

*

*A »KIS LAP« XXXII. köt. 26-dik
számában közölt képrejtvény megfejtése:*

Sebespaták.

Helyesen fejtették meg: Dunay Margit, Kósch Elemér, Goldschmied Malvine, Say testvérek, Vértessy Matild, Ulmer Ilonka, Gebhardt Mariska, Thiringer Tivadar és Ervin, Pintér Mariska, Pittel Livia, Paula és Ludovica, Latkóczy Etelke, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Sebes Vilma, Szapáry Emi, Dubravitzky Biri és Imre, Keczer Stefánia, Thuróczy Mariska, Weisz Lujza és Jenő, Kaufmann Vilma és Róbert, Kelemen Ilonka, Kazy István, Geduly Vilma, Máday Andor és Pista, Berkó Anti, Koller Vilma, Reichlin Róza, Kohn Adél, Gerlóczy Gizike, Tarnai Béla, Sarló Elza, Weitzendorfer Ilonka, Magassy Dénes, Rechnitz Henrik és Izidor, Pázmándy Vanda és Ágota, Simon Olga, Kohn Gábor, Kovács Pista, Fried Ödön, Morvay Jankó, Dózsa, Aranka és Ödön, Klinkó Aladár (? nevedet olvashatóan ird ki, különben nem közölhetem. F. b.), Weisz Imre, Leszinger Irma, Nedeczky Izidor és Szendrő, Redlich Ella és Kornél, Spitzer Ernő, Polly Malvine, Havaly Jenő, Lang Francisca, Schlieszer Fannika.

*

A »Kis Lap« XXXII. köt. 23-dik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Szathmáry Király Ida, Lord Albert.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Soós Laci. Az, amire rá mutattál, csakugyan érdemes a bővebb ismertetésre. Még e nyár folytán rátérek. — **Zveriny Etelka.** A Margitsziget csodás rózsá-erdejét bár nem éred már teljes díszében: mégis el fog bájolni kései virágzásával is. — **Esztegar Berta.** Az egyleti urak, kértemre, meghosszabbították a határidőt, s így ősszel (reményem november elején) fogunk találkozni. Szép bizonyítványod meg nem lep. A többi iránt intézkedtem. — **Wollner Józsa.** Nincs beleszólásom abba, ki milyen névvel iratkozik; de a te neved zavarba ejt. Azt tudom ugyanis, hogy lányka vagy; a *Józsa* pedig *fiú* név. Hugocskád rejtvényét nem kaptam. — **Vaimár Ilona.** A k. a. czimezés ellen nem szabad tiltakoznod, mert az a kiadóhivatal kötelessége. A civilisált világ nyilvános érintkezéseiben a kor nem dönt, mert az »ur« és »asszony« (kisasszony) czím minden szabad emberrel vele születik. — **„Anonymus“.** Névtelen levélre nem válaszolok. — **Reichlin Rosa.** A lánczhíd építő mesterei a *Clark* testvérek: William és Ádám. — **Krausz Olga.** Az enyelgő levél igaz örömmre szolgált. Annál is inkább, mivel erről az oldalról nem vártam; míg a másik, akiről azt hittem, sietni fog az írással, mélyen hallgat. — **Seregélyesi „Kis Lap“ egyesület.** A megjelent cikkedcske közléseért nem a szerző a szerkesztőnek, de ez amannak tartozik köszönettel.

Jótekonyság.

Eperjes, N.-Károly, Toroczko, Ruszkabánya és Kurtics tüzkárosultjainak javára:

Weiner Valeria és Jolán 40 kr., Löffler Ilona 5 frt., Mandello Emmy és Victor 2 frt.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »P. Napló« czimű napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

ELOLVASNI VALÓ!

Másod ízben közlöm veletek az alábbi komoly figyelmeztetést, s időről-időre mindaddig fogom azt tenni, amíg nem fogtok ellene véteni

s belátjátok, hogy csak a magatok java és okulására végett intézem hozzászóló szövegomat:

1. Jegyeztétek meg a szerkesztői és kiadói hivatal közt fennálló különbséget. Az elsőhöz intézendő minden olyan levél, mely munkálatot, megfejtést, szóval olyasmit foglal magában, ami a „K. L.“ szellemi részére vonatkozik: — az utóbbit azok a levelek illetik meg, amelyek a „K. L.“ anyagi részére vonatkoznak: tehát előfizetési pénzek beküldése, elmaradt számok reklamatiója stb. Csak a kegyes adományokra nézve mindegyik, bármelyik hivatalhoz fordultok a kettő közül. Ha pontosan alkalmazkodtok ezen utasításhoz: sokkal kevesebb lesz a panasz úgy a szerkesztőségre, mint a kiadó-hivatalra. Mert bár szoros kapcsolatban van e kettő, mint a lélek a testtel: a naponként mind nagyobbra növekedő levelezésnél fogva mégis könnyen megeshetik, hogy a helytelenül czimezett küldeményekből egyik-másik elvész.

2. Mint már sokszor kijelentettem, most is kijelentem, hogy nem kívánok szép írást, mert ez külön adománya a természetnek. Azt sem nézem, ha levelező-lapon külditek be a megfejtést, vagy fordultok hozzám kérdéseitekkel. De amit szigorúan megkövetelek: az a gondosan körül nyírbált papíros, ha levél; s úgy a levelet, mint a lev. lapon a tiszta írás. A ki nem tud egyenes szót vetni, az vonalozza meg. Ezen illemszabály figyelmen kívül hagyásának tulajdonítsák sokan, ha küldeményeiket tekintetbe nem veszem.

3. Beporozott írást szintén visszautasítok.

4. *Plajbász*os írást, vagy idegen kezét csak belegség esetén nézek el.

Ha e szerint cselekedtek, a »Büntetési rovat« is meg fog szünni. Mert bár a kis hanyagok nevének csak kezdő betűit közlöm: azokat, akiket általa megfeddek, bizony kellemetlenül érinti.

Nem szükséges mondanom, hogy nem nekem van szükségem takarosan írott leveleitekre, de nektek van rá szükségetek. Mert — s igen sokszor kifejeztem már ezt — valamint mosdatlan ábrázattal, fésületlen fejjel, gyűrött ing-gallérral e rongyos, kéféletlen ruhában nem teszünk látogatást: a tisztaság és jóizlés megparancsolja, hogy ne írjunk levelet rongyos szélű papírosra, poczasan, kusza rendekben, fehér tentával s porzósan. Szép szabásu, finom kelméjű ruhában nem járhat mindenki, de igenis megvárjuk minden jó nevelésű és tisztességes embertől, hogy kabátja ne legyen se rongyos, se poros vagy piszkos, ha látogatást tesz — és a levél nem egyéb, mint látogatás írásban.

Forgó bácsi.